Часопис Новоапостольскої церкви

НАША СІМ'Я

ДУХОВНА СТІЙКІСТЬ
Привітальне слово Першоапостола

БУТИ ХРИСТИЯНИНОМ СЬОГОДНІ
Щасливий той, хто забуває?

Ми, діти
Тема номера:
ЗАСТУПНИЦТВО

Христос – наш Спаситель

Богослужіння для Південної Африки і Південно-Східної Азії

23-й рік видання, № 5, травень 2021 р.

Зміст 3/2021

СЛОВО І ВІРА

3 НАСНАГА
Духовна стійкість – Імпульс із богослужіння Першоапостола

4 У ЦЕНТРІ УВАГИ
Південна Африка і Південно-Східна Азія

5 БОГОСЛУЖІННЯ
6.12.2020 р. в м. Бюле/Німеччина
Цитата з Біблії: Від Луки 1, 68 і 74–75

11 АПОСТОЛИ ПИШУТЬ
Шлях до невеликої громади на Суматрі (Апостол Румантійо)

ЖИТИ ВІРОЮ

13 МІРКУВАТИ-СЛІДУВАТИ
Що ти бачиш?

14 ДУХОВНИЙ ДОСВІД
На чужині
Сокровенне бажання

ВІРА І СУСПІЛЬСТВО

15 «МИ, ДІТИ»
Молитва

16 ДІТИ І ЦЕРКВА
Допоможи моєму другові (як навчити дітей молитися за інших людей)

19 БУТИ ХРИСТИЯНИНОМ СЬОГОДНІ
Щасливий той, хто забуває? (частина 1)

ВІРА І СУСПІЛЬСТВО

22 ***Україна:*** *Перебування Апостола Будника в Кіровоградській області*

ЦІКАВО ЗНАТИ

24 ТЕСТИ НА ЗНАННЯ БІБЛІЇ

ІЛЮСТРАЦІЯ-ЗАГАДКА

Обкладинка: *Зі святомм Пасхи Христової! / Фото: © Kozioł Kamila - stock.adobe.com*

ВИХІДНІ ДАНІ:
Часопис «НАША СІМ'Я», № 05, 2021 р.

Засновник: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ (за дорученням Міжнародної Новоапостольської церкви, м. Цюріх, Швейцарія).

Адрес редакції: вул. Збаразька, 8а, 46002 Тернопіль, Україна; тел./факс: (+380352) 524732; p.bich@nak.org.ua
сайт: nak.org.ua;

Головний редактор: Будник Анатолій Феодосійович
Відповідальний редактор: Бих Павло Євгенович

© **Видавництво:** Фрідріх Бішофф Гмбх, м. Франкфурт-на-Майні/ Німеччина; за сприяння Релігійної організації «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Росії», м. Москва/Росія.

Друк: ТОВ «Терно-граф», вул. Текстильна, 18, 46020 м. Тернопіль, Україна; тел. (0352) 51-91-65, 51-91-64; e-mail: terno-graf@ukr. net
Наклад: 600 прим. (українською мовою).

Часопис поширюється безкоштовно серед парафіян Новоапостольської церкви та зацікавлених осіб.

Ми з вдячністю приймемо пожертви на видавничу діяльність.

Отримувач платежу: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ.

Банківські реквізити:
IBAN р/р UA863209840000002600524 0016749 в АТ "ПроКредит Банк", МФО 320984, ЄДРПОУ 14301165; або
IBAN р/р UA77 322669 00000 2600 130 023 5975 (UAH) в АТ «Ощадбанк» м. Київ, МФО 322669

Призначення платежу: добровільні пожертвування від …

© Цей часопис і всі опубліковані в ньому матеріали захищені авторськими правами. На повний або частковий передрук матеріалів, а також їх будь-яке копіювання і поширення вимагається дозвіл видавництва.

Відповіді на завдання на стор. 24: 1) 1А, 2В, 3А, 4В, 5А, 6А, 7А, 8Б, 9В, 10А; 2) за 20 сірників (бутти 37, 28)

Фото: © zauberblicke – stock.adobe.com

Духовна стійкість

Дорогі брати й сестри,

у другому положенні нашого Символу віри закріплена наша віра в Божого Сина:

> *«Вірую в Ісуса Христа, Єдинородного Божого Сина, нашого Господа, Який був зачатий від Святого Духа і народжений від Діви Марії; Який постраждав при Понтії Пілаті, був розп'ятий, помер, був похований, і зійшов у царство мертвих, але воскрес третього дня, Який вознісся в небеса й перебуває по правиці Бога, Всемогутнього Отця, звідки незабаром прийде знову».*

Ми сповідуємо віру протягом усього життя; вона є змістом наших богослужінь і бесід. Вона відображає наше ставлення до Бога, а також – упевненість і надію на ділі. Завдяки віросповіданню ми виділили три опори нашої віри. Вони наділяють нас духовною стійкістю протягом усього року:

- Ісус любить мене! Він довів Свою любов: Він віддав Своє життя за тебе і за мене.
- Ісус – найсильніший! Він має всяку владу. Він переміг гріх, смерть і пекло.
- Ісус прийде знову! Він незабаром повернеться для того, аби спасти і відкупити нас.

Дорогі брати й сестри по вірі, ці три опори віри становлять наші орієнтири і наділяють наше життя стійкістю – навіть якщо ми похитнемося, якщо нам в обличчя віє супротивний вітер.

У 2021 році приймімо тверде рішення: ми орієнтуємося на Ісуса Христа. Відповідаймо Божій волі. Перевіряймо знову й знову, чи узгоджується наше життя з Ісусом Христом. Якщо ні, то вживаймо всіх необхідних заходів та перемінюймося.

Господь гряде! Такою є наша віра, наша впевненість і наше очікування радості.

С сердечними вітаннями,

Ваш Жан-Люк Шнайдер

Південь Африки і Південно-Східна Азія

Першу громаду в Південній Африці заснували в 1892 році в Іст-Лондоні вихідці з Австралії. Згодом з'явилися інші громади і виникли дві регіональні церкви Південно-Східна Африка та Кейптаун. Після виходу на заслужений відпочинок Окружного Апостола Ноеля Барнса (Кейптаун) в 2016 році два округи були об'єднані в Новоапостольську церкву Африка-Південь. Його очолив Окружний Апостол Джон Кріл. Попередній очільник округу Південно-Східна Африка Окружний Апостол Патрік Мхваназі допомагає йому.

Історія Новоапостольської церкви в Індонезії сягає кінця XIX століття. Новоапостольська церква в Південно-Східній Азії виникла в 2009 році внаслідок об'єднання громад Південно-Східної Азії, які раніше перебували під опікою Канади, а саме Апостола Альфонса Танзахтікно, який після тривалого служіння вийшов на заслужений відпочинок. У цьому регіоні раніше служив Окружний Апостол родом з Швейцарії Урс Гебайзен, а з 2018 року – Еді Ізнугрохо з Індонезії.

Author © 263Ben – stock.adobe.com

ВІДЕОБОГОСЛУЖІННЯ З М. БЮЛЬ ДЛЯ ОКРУГУ АФРИКА-ПІВДЕНЬ І ПІВДЕННО-СХІДНОЇ АЗІЇ

ДАТА: 6 грудня 2020 р.

БІБЛІЙНА ЦИТАТА: Від Луки 1, 68 і 74–75

ВСТУПНА ПІСНЯ: «Стривай, душе моя, і залишись» (№ 223 в англомовному пісеннику) / «Очікуй, душе, Ісуса» (№ 190 в німецькомовному пісеннику)

СУПРОВІД: Окружний Апостол Міхаель Эріх і Апостоли Мартін Райнбергер Буррен і Томас Дойбель

Цитата з Біблії: Від Луки 1, 68 і 74–75

«Благословен Господь, Бог Ізраїля, що навідався і звільнив народ Свій […] що дасть нам, звільненим з рук ворогів, служити Йому безстрашно у святості та справедливості, перед Ним увесь вік наш».

Христос – наш Спаситель

Мої дорогі брати й сестри, декілька місяців тому Окружні Апостоли Ізнугрохо і Кріл запропонували мені провести богослужіння англійською мовою для громад Південно-Східної Азії і Південної Африки. Я залюбки погодився на цю чудову пропозицію і вдячний Окружним Апостолам за неї. Звісно, я віддав би перевагу перебувати разом з вами, мати єднання, бачити вас наживо і слухати ваше музичне виконання. Однак, я все ж вдячний нашому Небесному Отцеві за те, що сьогодні маю змогу розділили разом з вами Боже слово і Його благословення. Я дякую також нашому Окружному Апостолові Міхаелю Еріху, який організував тут, в місті Бюле, англомовну громаду, а також музикантів, які здійснюють музичний супровід богослужіння з англомовного пісенника. Я висловлюю подяку громаді, яка надала нам у розпорядження свою церковну будівлю. Це також благословення для всіх нас.

Ми живемо в особливий час Адвенту, коли християни розмірковують над виконанням Божої обітниці про Спасителя, Який має врятувати Ізраїль і все людство. Такою є наша радість, на якій я хочу сьогодні наголосити. Брати і сестри, ми виявляємо Богові вдячність за те, що Він послав Спасителя, аби спасти світ.

Ісус Христос є не лише Спасителем світу. Він є моїм Спасителем і Він є твоїм Спасителем. Це дійсно дуже важливо, аби ми говорили: «Так, це прекрасно! Бог послав Спасителя і Він бажає спасти кожну людину». Він – твій Спаситель, Він бажає врятувати тебе! Яким би не було твоє минуле, яким би не було твоє сьогодення; незалежно від того, хто ти і як поступав: у тебе є Бог, твій Спаситель. Він бажає спасти тебе, як би не складалася твоя сьогоднішня ситуація. Він бажає захистити тебе. У цьому ти можеш бути абсолютно впевнений. Такою є наша радість: Ісус Христос народився як Спаситель і Відкупитель для кожної людини. У чому полягає Його відкуплення? Спаситель прийшов для того, аби звільнити людей від влади гріха, від рабства зла. Він бажає привести нас до вічного єднання з Богом у Новому творінні. У Новому творінні все буде досконалим. Завдяки Божій милості досконалими будуть також жителі Нового творіння. Вони цілковито відповідатимуть Божій волі. Тому не буде більше смерті, страждань, хвороб, несправедливості, нужди. Я міг би продовжити цей список.

У наших братів й сестер в Південно-Східній Азії, можливо, виникне запитання, чи існуватимуть у Новому творінні вулкани, зсуви, землетруси і повені. Я не знаю. Я не знаю, як виглядатиме Нове творіння. Однак, Бог повідомив нам про те, що не буде більше ні смерті, ні страждань, і це є найважливішим. У цьому ми можемо не сумніватися. Усе буде досконалим, мирним і безпечним. Таким є місце, куди Бог бажає нас привести. Таким є спасіння, яке Він пропонує всім людям.

Наша біблійна цитата – це слова Захарії, батька Івана Хрестителя. Він мовив: «Благословен Господь, Бог Ізраїля, що навідався і звільнив народ Свій […] що дасть нам, звільненим з рук ворогів, служити Йому безстрашно у святості та справедливості, перед Ним увесь вік наш» (Від Луки 1, 68 і 74–75). Саме таку працю ми будемо виконувати в Новому творінні, коли всі люди, які слідують за Христом, будуть остаточно викуплені. Ми будемо служити Богу вдень і вночі. Ми будемо дякувати Йому по віки вічні. Божа велич спонукатиме нас постійно дякувати Йому. Щодня ми відкриватимемо для себе нові причини, нові прояви Його любові й слави, які спонукатимуть нас поклонятися Богу й славити Його. Таким чином ми будемо здійснювати Богові служіння у Новому творінні. У вічності, яка не матиме кінця, ми завжди матимемо всі причини, аби поклонятися Йому.

Нашою біблійною цитатою Захарія дякує Богові за народження сина, Івана Хрестителя, а також дякує Богові за Спасителя, Якого Він послав. Захарія веде мову про подію, яка вже відбулася, хоча Ісус ще не народився. Для Захарії було цілком очевидно, що Його обітниця була не примарним майбутнім, а достовірним фактом, Божественною реальністю. До того ж Марія була вагітною. Спаситель вже знаходився на землі в утробі Його матері. Його ще ніхто не бачив. Однак, для Захарії очевидним було те, що Бог послав Спасителя.

Спасіння, вічне єднання з Богом в Новому творінні, – це Божа обітниця. Він неодмінно виконає Свою обітницю. Її виконання вже розпочалося. Божий план спасіння – це тривалий процес; і ми не стоїмо осторонь, а беремо безпосередню участь у ньому. Ісус ще багато століть тому назад визволив нас з темниці гріха. Своєю жертвою Він усунув тривале відлучення людини від Бога. Він дав можливість людям прийти до Бога і звільнитися від гріха. Це вже відбулося. Бог уже звершив більшу частину Своєї справи – спасіння. Завдяки жертві Ісуса Христа ми звільнені з темниці гріха і маємо змогу прийти до Бога. Маючи таке розуміння, ми здійснюємо служіння Господові. Ми служимо, коли дякуємо, шануємо і поклоняємося Йому.

Спасіння, вічне єднання з Богом в Новому творінні, – це Божа обітниця. Він неодмінно виконає Свою обітницю.

Захарія веде мову про народ Ізраїлю. Він мовить про те, що він був викуплений, аби служити Богу. Яким чином відбувалося служіння в ізраїльському народі? Люди приходили в храм, збиралися разом, молилися, поклонятися Богові і шанувати Його, славили Його Ім'я та приносити жертви. Таким було розуміння ізраїльського народу щодо служіння Богові.

Ми також здійснюємо служіння. Ми знаємо, що завдяки жертві Ісуса Христа зазнали звільнення з темниці гріха. Тому ми бажаємо збиратися разом, аби славити Бога, поклонятися і приносити Йому пожертви. У нашій біблійній цитаті йдеться про те, що ми маємо служити Йому по всі дні свого життя. Ми відвідуємо церкву не кожного дня. Принаймні, не кожен з нас, і я також. Утім, кожного дня ми маємо змогу служити Господові. Ми служимо, дякуючи Богові та прославляючи Його Ім'я. Незалежно від обставин, що б не відбувалося в нашому повсякденному житті, у нас завжди є щонайменше одна причина поступати так: у нас є Спаситель, Який визволив нас з темниці гріха.

НАД Південна Німеччина

Він віддав Своє життя, аби визволити нас з темниці гріха. Отже, у нас є всі причини для того, аби щодня дякувати Богові.

Мої дорогі брати і сестри, мені відомо, що багатьом із вас доводиться боротися, зазнавати нужду і важкі часи. Однак, пам'ятаймо про велику справу відкуплення, яку Ісус вже звершив для вас. Він віддав Своє життя, аби визволити нас з темниці гріха. Отже, у нас є всі причини для того, аби щодня дякувати Богові.

У нашій біблійній цитаті також мовиться про те, що Бог звільнив нас з рук наших ворогів. Ми знаємо, що наш ворог – лукавий, диявол, називайте його, як завгодно. Ми вільні від рабства зла. Бог звільнив нас завдяки Ісусові Христові; власне кажучи, Ісус Христос звільняє нас Своєю істиною. Він мовить нам істину. Завдяки істині, яка полягає в тому, що Він дав нам Своє слово й віддав Своє життя, ми спроможні протистояти спокусі. Ще однин спосіб служити Господові: виявляти Йому послух. Виявляймо послух Його вченню і заповідям. Таким чином ми здійснюємо служіння. Людина, яка служить, виявляє послух і виконує Його слово. Бог звільнив нас від рабства зла, а тому ми вільні. Нас ніхто не змусить робити те, що нашіптує нам диявол. Ми маємо силу заперечити: «Ні! Я не буду цього робити, я буду слідувати Божим слову й заповідям». Це – наша свобода. Вона є прекрасною.

Дальше у нашому слові йдеться про те, що ми можемо служити Богові без страху. Оскільки ми відкуплені завдяки Ісусові Христові, то ми можемо виявляти Богові послух без страху. Адже ми знаємо: якщо наші наміри є щирими, якщо ми прагнемо виконувати Божу волю, то сміємо уповати на Його милість. Нам не потрібно боятися Його покарання, якщо нам не вдасться виконати Його волю. Годі страху, не бійтеся! Довіряйте Його милості!

Людина, яка виявляє готовність виконувати Божу волю, не повинна боятися, що, можливо, прийняла неправильне рішення. Ні, не бійтеся! Будьте впевнені: якщо ви виконуєте Божу волю, то йдете правильним шляхом і не помилитеся. Що б не трапилося, не бійтеся. Якщо ви виконуєте Божу волю, якщо з повагою ставитеся до Його заповідей, якщо прощаєте своєму ближньому, то ніколи не помилитеся, а неодмінно приймете правильне рішення.

Не бійтеся, ви ні в чому не будете мати нужди! Чимало людей вважають, що матимуть нужду, зазнають втрати, якщо житимуть згідно з заповідями. Ні, ми знаємо, що ті люди, які дотримуються Божого закону, зазнають особливого благословення. Вони отримають Божий мир. Вони житимуть в гармонії з Богом. Звісно, не всі їхні бажання здійсняться.

Брати й сестри, це факт: поки ми живемо на землі, ми будемо зіштовхуватися з несправедливістю; будемо переживати біди і скорботи, ми це знаємо. Однак, люди, які виконують Божий закон, можуть бути впевнені, що живуть в гармонії з Богом. Він подарує їм Свій мир. Це не просто дешева втіха, аби заспокоїти нужденних. Ні, це Божественна істина: людина, яка виявляє Богові послух, яка бажає виконувати слово Господа, отримає мир в серці, якого годі купити. Вона отримає неабияке благословення.

Не бійся, ти отримаєш все необхідне для свого спасіння! Не бійся, Бог буде з тобою! Спаситель звільнив нас від влади зла. Ніхто не змусить нас коїти гріх. Ми в змозі протистояти спокусі. Ми служимо Господові, коли виявляємо Йому послух, слідуємо Його Заповідям, Його правилам. І ми робимо це не через страх покарання. Ми не боїмося, адже Він дає нам Своє благословення і Свій мир.

Христос звільнив нас не лише від гріха, рабства зла. Він також звільнив нас від наших слабкостей. Ми є грішними людьми, ми є слабкими. Однак, завдяки Ісусові Христові, нашому Спасителю, Бог позбавляє нас від слабкостей. Він освячує нас, очищає Своїм словом і милістю, а тому ми можемо служити Йому та працювати на благо Його справи; тобто від Імені Бога і за Його дорученням брати участь у Його плані спасіння. Ми можемо чинити добро своєму ближньому за Його дорученням та в Його Ім'я. Таким є наше покликання. Будучи грішниками, нам годі впоратися з цим. Хто може з впевненістю сказати, що працює в Ім'я Ісуса? Оскільки Ісус освятив нас Божим Духом, то ми маємо змогу чинити діла в Ім'я Ісуса Христа. Людина, яка чує нашу проповідь Євангелія, чує Ісуса Христа. Людина, яка бачить наші добрі діла, які чинимо в Його Ім'я, бачить добрі діла Господа Ісуса. У такий спосіб ми служимо Йому.

Ми виконуємо цю працю без страху. Погляньмо на Ісуса! Його вороги робити все можливе, аби перешкодити Йому виконати Боже доручення. Вони використовували всю силу зла, аби зупинити Його. Однак, їм не вдалося. Він виконав Своє доручення, виконав Божу справу до кінця. Ніхто не зміг перешкодити Йому, ніхто не зміг зупинити Його. Він був сильний, бо виконував волю Свого Отця. Не бійтеся! Ніхто не зможе зупинити вас, якщо ми бажаємо виконувати своє доручення, бо з нами Бог. Не бійтеся, коли ви працюєте на благо Божої справи! Ваша праця не буде даремною. Людина, яка працює на благо Божої справи, завжди зазнає Його благословення.

Людина, яка виявляє Богові послух, яка бажає виконувати Його слово, отримає мир в серці, який годі купити за гроші.

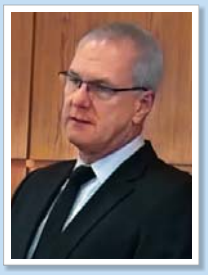

ОКРУЖНИЙ АПОСТОЛ МІХАЕЛЬ ЕРІХ:

Окружний Апостол Міхаель Еріх (Південна Німеччина) спершу подякував Окружним Апостолам Крілу та Ізнугрохо за те, що вони запропонували провести відеобогослужіння англійською мовою. Громади у його регіоні діяльності – богослужіння транслювалося на деякі частини Західної Африки, арабських країн та Ізраїлю – також взяли участь у цьому богослужінні. Під час своєї співпроповіді він згадав традицію у час Адвенту щонеділі запалювали чергову свічку на адвентському вінку. Чим ближче Пришестя Господа, тим більше стає світла. Це прекрасне образне порівняння того, що має відбуватися у наших серцях. Попереду нас чекає світле і прекрасне майбутнє. Якщо ми несемо його в своїх серцях і проповідуємо Євангеліє людям, то робимо свій вклад у Божу справу. Ми сподіваємося, що Господь незабаром прийде і з милості завершить Свою справу. «Тоді ми будемо відзначати велике свято на небесах, і ми узріємо нашого Небесного Отця, Яким Він є. Таким є наше майбутнє», – завершив Окружний Апостол.

Це стосується перш за все священнослужителів, які нещодавно були зведені в сан, а також всіх інших людей, яким довірили працю в Божій справі, які беруть активну участь у ній та отримали доручення від Бога. Важливо, аби ми виконувати Його справу. Виконуючи цю працю, ми незабаром з'ясуємо, що обмежені в своїх можливостях. Інколи ми потрапляємо в глухий кут і не знаємо, як бути дальше. Однак, наша праця не буде даремною. До тих пір, поки ми працюємо в Його справі, Він буде підтримувати й благословляти нас. Пам'ятаймо про Ісуса Христа! Свою власну волю Він відкинув і мовив до Свого Отця: «…хай не Моя, а Твоя буде воля!» (Від Луки 22, 42).

Ісуса не хвилювала думка оточення. Він не реагував на закиди натовпу. Його це не тривожило. Їхні бажання, їхні слова, їхні думки, їхні закиди не стосувалися Його. Традиції Його також не цікавили. Вони не стосувалися Його. Він хотів лише виконати справу Свого Отця. Мої дорогі брати, дорогі соратники і соратниці, це стосується кожного нас. У першу чергу – мене. Важливо, аби ми завжди були впевнені, що працюємо на благо Божої справи. Важливими є не наші думки, важливим є не догодити всім людям чи прислухатися до їхньої критики. Важливо не віддавати належне тій чи іншій традиції. Ми перш за все турбуємося про те, чого очікує від нас Бог. Якщо ми будемо щиро виконувати працю на благо Його справи, то Бог благословить нас і наше служіння.

Він послав нам Відкупителя, мого Відкупителя, вашого Відкупителя. Він обіцяв незабаром повернутися, аби звільнити нас від земного світу, звільнити нас від лукавого; звільнити нас від нашого тіла і дарувати нам нове воскресле тіло, завдяки якому ми будемо спроможні ввійти в Божу славу. У Його славі ми будемо служити Йому. У Царстві миру ми будемо здійснювати служіння як царське священство. Наголошую знову: Бог спасає нас, аби ми служили Йому. Він бажає, аби ми славили Його, поклонялися Йому і шанували Його – разом у громаді, або в своїх серцях, якщо не маємо змоги збиратися разом, – аби ми виявляли вдячність за будь-яких обставин. Він звільнив нас від влади гріха, від рабства зла. Ми здатні протидіяти спокусам і виявляємо Йому послух. Ми служимо Йому, і без страху поступаємо згідно з Його законом. Поступаймо так. Він звільнив нас від наших слабкостей. Ми маємо змогу без страху служити Йому, працювати на благо Його справи. Наша праця не виявиться даремною, якщо ми будемо працювати на благо Його справи, а не своєї власної. Ми не слідуємо загальноприйнятій думці, а виконуємо Його волю. Якщо ми поступаємо так, то можемо бути впевнені, що Він, коли повернеться, візьме нас у Своє Царство. Тоді Він започаткує Царство миру на цій землі, і ми будемо служити Йому як царське священство. Таким є наше покликання. Дорогі брати й сестри, так Ісус Христос бажає нас спасти. Отже, служімо Йому.

Після співпроповіді Окружного Апостола Першоапостол сказав: Дорогі брати і сестри, Окружний Апостол вів мову про світло, про це прекрасне світло, яке дарує нам Спаситель. Це світло має освітлювати наше сьогодення і життя. Спаситель продовжує діяти. Він бажає звільнити нас від тягаря наших гріхів. Він віддав Своє життя за нас, аби спасти нас, і це спонукає нас прощати нашому ближньому. Він так багато подарував нам. Тому служімо Йому і виконуймо Його заповіді, прощаймо своєму ближньому. Першоапостол Лєбер часто наголошував, і я також свідомий того, що прощати нелегко. Коли я чую історії й доповіді Окружного Апостола з ваших країн, дорогі брати й сестри, то розумію, як буває нелегко прощати. Бог бажає, аби в нас були присутні щонайменше наміри і потреба прощати. Не завжди ми в змозі простити. Інколи для цього необхідні десятиліття, та ми готові простити, адже бажаємо служити Господові й поступати згідно з Його законом. Бог дарує нам Свою милість і прощає нам. Також сьогодні від приходить до нас і звертається: «Я готовий простити тебе. Чи готовий ти простити?» Не кожна людина має важкі переживання. Нерідко це лише дрібниці, які ми не бажаємо прощати. Тоді приходить Спаситель і мовить: «Я готовий простити тебе. Чи готовий ти простити?» Або, мовлячи іншими словами: «Ти готовий служити Мені? Просто виконай те, що Я прошу».

Зараз ми будемо приступати до святкування Святого Причастя. Святкувати Святе Причастя – означає єднатися з Ісусом Христом. Я не мрійник. Однак, я завжди уявляю, як Ісус постає переді мною і мовить: «Я – твій Спаситель. Я тут, аби спасти тебе». Я бажаю, дорогі брати й сестри, аби всі ми переживали таку зустріч з Ісусом, коли святкуємо Святе Причастя. Навіть ті люди, які знаходяться вдома, але в них є таке відчуття, що Ісус постає перед ними і мовить: «Я перебуваю тут і зараз, аби спасти тебе з ситуації, в якій ти перебуваєш! Ким би ти не був, Я бажаю спасти тебе». А що б ми мали відповісти Йому? Ми відповідаємо Ісусові: «Так, Ти мій Спаситель, Ти є вирішенням тієї ситуації, в якій я перебуваю, і труднощів, які мені доводиться долати. Я бажаю виконувати Твою волю. Я бажаю працювати на благо Твоєї справи. Твоя воля – це вирішення моєї проблеми». Це – прекрасна зустріч.

ОСНОВНІ ДУМКИ:

У нас є Спаситель, Який спасає нас від рабства зла, від наших гріхів і слабкостей. Ми служимо Спасителю, славлячи Його, виявляючи Йому послух і працюючи для Нього. У нас немає страху, адже ми сподіваємося на Його милість і допомогу.

Фото: архів

ДАТА НАРОДЖЕННЯ: 21.03.1970 р.
ПРОФЕСІЯ: учитель
АПОСТОЛ з 18 травня 2017 р.
РЕГІОН ДІЯЛЬНОСТІ: Индонезія (Суматра)

АПОСТОЛ РУМАНТІЙО*

Шлях до невеликої громади на Суматрі

Новоапостольська церква розпочала свою діяльність на острові Суматра, – а саме в Панггунгрейо, невеликому поселенні в провінції Лампунг, – приблизно в 1950 році. Згодом завдяки міграції населення новоапостольська віра поширилася також на інших частинах острова і були створені нові громади.

Сьогодні Суматра – це окремий апостольський округ, у якому мені доручили служіння Божим дітям. 365 активних священнослужителів у восьми провінціях здійснюють опіку над майже 4000 віруючими парафіянами у 77 громадах. Ми сформували три округи: Медан, Палембанг і Бандар Лампунг. Острів Суматра входить до складу округу Південно-Східна Азія, який очолює Окружний Апостол Еді Ізнугрохо.

Суматра є шостим за величиною островом в світі і входить до складу Індонезії, країни в Південно-Східній Азії.

Фото: НАЦ Індонезія

Розмір острова Суматра з безліччю невеликих прилеглих островів становить суму площ Німеччини, Швейцарії та Австрії (473481 км). У десяти провінціях проживає близько 60 мільйонів людей. Уздовж острова простягаються гори Барісан, висота яких сягає 3800 метрів.

На Суматрі існує розмаїття народів, мов і релігій, й окрім високих гір на острові є також пляжі, озера, річки і великі болота. Східну частину острова відмежовує від Малайзії та Сінгапуру лише протока, а західну частину острова омиває великий Індійський океан.

Одного разу мені випала нагода відвідати Тамбак Сарі, невелику громаду в окрузі Палембанг. Поїздка розпочалася в місті Палембанг. Спершу ми здійснили спуск по річці Мусі. Потім ми рухалися широким гирлом цієї ріки, а опісля на швидкісному катері вийшли у відкрите море. Шлях тривав близько трьох годин.

Прибувши у призначений порт, потім я ще протягом півгодини добирався наводним таксі до гладкої набережної лагуни креветок. Радісні посмішки братів і сестер, які зустрічали нас, перевершили виснажливу подорож своїм яскравим сяйвом.

Бог благословляє Своїх дітей також у цих віддалених місцях. Він не забуває про Своїх!

Румантійо

* Румантійо – це водночас ім'я та прізвище. Це можливо в Індонезії.

Апостол Румантійо відвідав невелику громаду Тамбак Сарі на острові Суматра

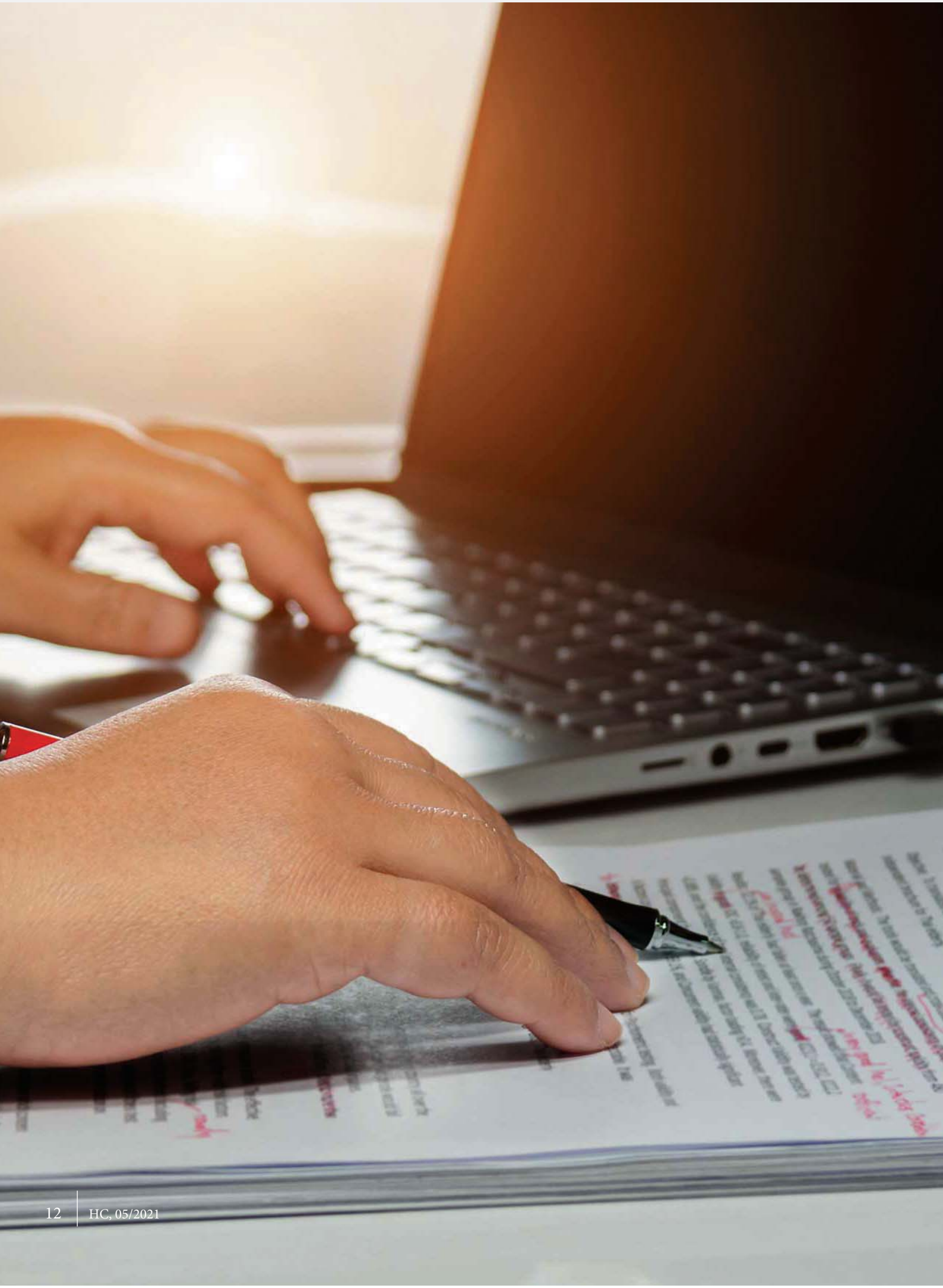

МІРКУВАТИ – СЛІДУВАТИ

Фото: https://scientific-publishing.webshop.elsevier.com

Що ти бачиш?

Лист читця до редакції: у тексті журналу виявлена хибна буква. Як таке могло трапитися? Три пари очей читали текст і не виявили помилки. Однак, читачеві або читачці помилка одразу ж кинулася у вічі. Три пари очей у редакції журналу більше не в змозі відвести погляд від своєї прикрої помилки.

Інколи наше бачення зіграє з нами злий жарт. Причиною є виробнича сліпота. Наш мозок зазвичай читає тексти і підсвідомо розставляє букви у вірному порядку, мимоволі доповнюючи відсутню букву; таким чином ми не помічаємо помилки, а вважаємо, що в тексті все вірно. Рутинна праця вимагає неабияких зусиль, аби виконувати її не бездумно, а уважно.

Нерідко ми довгий час проводимо в одній кімнаті, не помічаючи, що в кутку висить невелика павутина. Однак, щойно вона впала нам у вічі, годі більше не звертати на неї уваги. Тоді ми запитуємо себе, як могли стільки часу не помічати її.

Одна людина викликає у нас симпатію, ми захоплюємося її здібностями, харизмою і талантами. Однак, одного разу ми помічаємо її недолік. «Як я міг цього не помічати?» – засмучуємося ми. Відтепер тінь невеличкого недоліка затьмарює усе, що раніше викликало в нас таке захоплення. «Так, прекрасна людина, але …» – такою ми надалі бачимо її.

Перед входом в оглядову вежу стоїть собака, який гарчить і лає перехожих людей, що бажають зійти на вежу. Мене охоплює страх. Я не бачу нічого, окрім собаки, і пробігаю повз нього до входу. Підіймаючись сходами вгору, мій страх поволі відступає. Незабаром з оглядового майданчика вежі відкрився чудовий вид. Собака? Я ще бачу його внизу, однак, він більше мене не тривожить.

«Бачачи, не бачать», – так відгукувався Господь про багатьох Своїх сучасників. Вони вбачали в Ньому Пророка, Чудотворця, Визволителя, а дехто навіть небезпечного лжеучителя – однак, лише поодинокі люди дійсно бачили у Ньому Боже слово, яке стало Тілом.

Одного разу Окружний Апостол на заслуженому відпочинку Вільфрід Клінглер рекомендував бути «далекоглядними» і цитував людину, яка звела високу оглядову вежу: «Чим дальше сягає погляд, тим вільнішим стає серце». Окружний Апостол продовжив словами з пісні відомого поета Крістіана Фюрхтеготта Геллерта: «Мій дух, з надією і любов'ю / Поглянь на вічний світ Творця, / В якому в славі / Ти зможеш вічно зріти Отця».

Окружний Апостол зокрема освітив небезпечну зміну в людську баченні: «Нерідко у вирі повсякденних справ з нашого поля зору випадає те, що суттєве і дійсно важливе». Тоді ми втрачаємо пильність. Подібне відбувалося з псалмоспівцем Асафом. Однак, відвідавши святиню, він чітко побачив стан речей з огляду на майбутнє. Тоді він славив Бога, адже знову бачив Його благодіяння.

Особливо в час кризи корисно час від часу запитувати себе: «Що я на насправді бачу? Як усе виглядає з огляду на майбутнє?»

На чужині

Це відбулося багато років тому. Тоді я перебував у відрядженні в Китаї

Це відбулося в 1980-і роки у Китаї. Я завершив ділові переговори в портовому місті Тьянжіне і в променях ясного сонця, одягнений в літній світло-сірий костюм, вирушив потягом до Пекіна. Однак, прибувши до місця призначення, мене спіткали дві неприємні новини: по-перше, китайські партнери по бізнесу, які мали мене зустріти, не з'явилися. А по-друге, в Пекіні лив дощ, немов з відра.

Мені довелося зайняти чергу, аби взяти таксі. Однак, мені пощастило: один цілком незнайомий мені чоловік став поруч зі мною і прикрив мене своїм великим парасолем.

Через півгодини настала, нарешті, і наша черга. Тоді відбулося дещо дивне: мій доброзичливий помічник посміхнувся мені та, вклонившись, пішов. Виявилося, що він не мав наміру брати таксі, а вирішив допомогти чужинцю, який потрапив у біду. Згодом я не раз розповідав цю прекрасну історію своїм китайським партнерам по бізнесу. Я помічав, що вони пишалися своїм співвітчизником. У засобах масової інформації нерідко сповіщають погані новини. У всіх народах і культурах, однак, є чимало доброго. Апостол Павло написав Тимофію, що Бог «хоче, щоб усі люди спаслися». Я, напевно, більше ніколи не зустріну свого помічника знову. Можливо, тільки в Дусі я скажу те, що в поспіху тоді не встиг йому сказати: «ДЯКУЮ!» Х. Х.

Фото: © Robert – stock.adobe.com

Сокровенне бажання

Мати можливість відвідувати богослужіння – це не само собою зрозуміла річ.

Деякий час тому назад я влаштувалася працювати волонтером у лікарні. Моя робота полягала в тому, аби приділяти час пацієнтам, спілкуватися з ними по необхідності, слухати їхні турботи та співчувати їм, а також виконувати невеликі доручення, аби полегшити роботу медперсоналу.

Я продовжую виконувати свою працю також під час пандемії коронавірусу. Це дає мені змогу відвідувати братів і сестер нашої громади, які поступають в лікарню; родичам не завжди дозволяють відвідувати їх.

Нещодавно я відвідала літню сестру по вірі, яка кілька днів тому назад перенесла операцію на тазостегновому суглобі. Операція пройшла не без ускладнень, однак, вкінці кінців все пройшло добре. Вона вже могла робити свої перші кроки. Я сіла поруч з нею, запитала про її самопочуття і трохи розповіла про останнє богослужіння. У ході розмови вона несподівано сказала: «Ви знаєте, мені було нелегко зважитися на операцію через мій похилий вік, але я неодмінно хотіла знову мати можливість відвідувати богослужіння і приймати Святе Причастя». Мовляв, для неї це зіграло вирішальну роль для того, аби зважитися на операцію.

Зворушена, я підбирала слова і запевнила її в своїй молитовній підтримці. Потім я з найкращими побажаннями попрощалася зі своєю вірною сестрою. Опісля я з вдячністю продовжила своє благодійне служіння. А. Х.

У цій статті ми публікуємо додатковий матеріал до рубрики «Із Біблії» дитячого журналу «Ми, діти».

ІЗ БІБЛІЇ

Молитва

Основними складовими молитви є похвала, прохання, подяка, довіра і заступництво. Однак, у чому полягає відмінність молитов епохи Старого Завіту від молитов епохи Нового Завіту, яких учив нас Ісус?

Фото: © Anton Mislawsky - stock.adobe.com

Для слова «молитися» у писаннях СТАРОГО ЗАПОВІТУ вживають древньоєврейські вислови, що означають «кликати, вихваляти, прославляти» або також «скаржитися, кричати, стогнати, просити, дякувати, хвалити і співати». Вони походять з нашої ПОВСЯКДЕННОЇ МОВИ. Однак, у молитвах уживали також слова з ПРИДВОРНОЇ мови, адже до Бога зверталися як до високопоставленої Особи. Нерідко молитви супроводжувалися жертвоприношеннями. Наприклад, Самуїл приніс Богові в жертву ягня, коли просив у Нього про допомогу в боротьбі народу Ізраїлю проти філістимлян (1 Сам 7, 9). У багатьох молитвах ізраїльський народ виявляв Богові вдячність за допомогу: він прославляв Його у молитвах. Заступницька молитва нерідко зустрічається у Псалмах як просьба про благословення. У сімейному житті така молитва також посідає чільне місце. Приміром, Ісаак молився про те, аби його дружина Ревека народила дитину (Буття 25, 21). Особливо пророки у своїх молитвах заступалися за ввесь народ.

Фото: © Jale Ibrak - stock.adobe.com

Про Ісуса Христа в писаннях НОВОГО ЗАПОВІТУ мовиться про те, що Він усамітнювався на горі, аби помолитися. Однак, під час Своєї останньої трапези Він молився разом з учнями. Ісус звертався до Бога словом «ОТЧЕ» (арамейською «Авва») і тим самим вклав у молитву особисте звернення. Він продемонстрував, що за будь-яких життєвих обставин завдяки молитві треба підтримувати зв'язок з Богом, і навчив Своїх учнів молитися.

Фото: © Kitja - stock.adobe.com

Він учив їх молитви, яку сьогодні ми називаємо молитвою «Отче наш»: «А коли молитесь, не говоріть зайвого, як ті погани; гадають бо, що за своєю велемовністю будуть вислухані. Не будьте, отже, подібні до них, бо Отець ваш небесний знає, чого вам треба, перш ніж ви просите в Нього. Тож моліться так:

Отче наш, що єси на небесах!
Нехай святиться Ім'я Твоє;
Нехай прийде Царство Твоє;
Нехай буде воля Твоя;
Як на небі, так і на землі;
Хліба нашого насущного дай нам сьогодні;
І прости нам провини наші,
Як і ми прощаємо винуватцям нашим;
І не введи нас у спокусу;
Але визволи нас від лукавого.
Бо Твоє є Царство і сила і слава навіки.
Амінь».
(див. Від Матвія 6, 7–13).

Фото: © Pixel-Shot - stock.adobe.com

Молитва в багатьох релігіях є зверненням до вищої Сутності. Ми, християни, молимося Богу, нашому Небесному Отцеві.

Фото: © kamon_saejueng - stock.adobe.com

ЯК НАВЧИТИ ДІТЕЙ МОЛИТИСЯ ЗА ІНШИХ

Допоможи моєму другові!

Юліан молиться: «Любий Боже, будь ласка допоможи мені знайти іншого друга. Амінь». Він посварився зі своїм найкращим другом Лінусом. Його мама запропонувала не лише молитися про нового друга, а й примиритися з Лінусом. Однак, Юліан вважає, що останнім часом Лінус веде себе погано. Мама пояснила, що Лінус сумує і, можливо, він потребує допомоги. Вона запропонувала синові помолитися за Лінуса. І ось Юліан знову молиться: «Дорогий Боже, будь ласка, допоможи Лінусу і зроби так, аби він більше погано не поводився».

Ми навчені тому, що можемо звертатися до Бога з будь-якими проханнями. Ми навчені також тому, що маємо молитися не тільки за самих себе, а також – заступатися в молитві за інших людей. Мова йде не про формальну молитву за здоров'я всіх людей. Коли ми молимося не тільки за себе, але і за інших людей, то це не означає, що ми перекладаємо на Бога всю відповідальність за своїх ближніх, та йдемо своїм шляхом. Навпаки: людина, яка заступається в молитві, активно і цілком свідомо бере на себе відповідальність за іншу людину і за довірений людям світ. Така людина зосереджена не тільки на собі, а й на інших. Якщо ми бачимо, що хтось має потребу в тому, з чим не в змозі йому допомогти, то просимо допомоги у Бога. Водночас ми маємо робити все від себе залежне. Ми не складаємо руки на колінах і не спостерігаємо, як Бог Сам усе вирішить. Ми просимо в Бога, аби Він підтримав наші наміри допомагати іншим людям. Таким є істинне заступництво і любов до ближнього на ділі. Є люди які самі, можливо, не моляться або не вміють молитися, наприклад, тому що вони не знають Бога, або тому що вони розчарувалися в Бозі і молитва дається їм важко. Їм особливо необхідні наші заступницькі молитви. За таких людей ми маємо заступатися у молитві перед Богом. Цьому нас учив Сам Ісус, заступаючись за нас перед Богом. Діти також можуть навчитися заступатися у молитві за інших людей.

Приклади молитви

Уже в ранньому віці дитина чує і бачить, як моляться дорослі, і наслідує їх. Діти мають неабияку схильність брати приклад і відповідно розвиватися. Таким чином доросла людина своїм молитовним прикладом відіграє вирішальну роль у тому, чи буде дитина мати потребу самостійно молитися, а чи молитва буде для неї виконанням формального обов'язку. При цьому вирішальними є не тільки слова. Набагато важливішим є особисте ставлення до молитви, яке виражається у словах, а також у поставі й атмосфері. Недостатньо знову і знову наголошувати дітям, наскільки важливою і цінною є молитва. Дитина повинна сама відчувати, що доросла людина розмовляє в молитві з Тим, Кого добре знає, Кого любить і Кому довіряє. Діти прекрасні спостерігачі. Вони часто помічають в нас набагато більше, аніж ми здогадуємося. Отже, наші поступки є для них набагато важливішими, аніж слова.

Час, відведений на молитву, також свідчить про те, яке місце молитва посідає в нашому житті. Слова: «Давай мерщій помолимося, поки їжа не охолола» свідчать про те, що молитва є всього лише формальним обов'язком, який потрібно виконати, перш ніж продовжити свої буденні справи. Якщо ми присвячуємо молитві надто мало часу, то діти не збагнуть усієї важливості молитви. Це не означає, що кожна молитва має бути багатослівною і звучати вельми побожно. Набагато важливіше, аби діти відчували, що доросла людина має особливу потребу в молитві і що для неї вона виділяє достатньо часу. Таким чином діти можуть пізнати цінність молитви. Молитва є цінною для дітей, коли для неї виділяють достатньо часу і коли вона відбувається спільно та свідомо. Діти повинні також брати участь в молитві. Якщо вони ще не можуть або не хочуть молитися самотужки, то дорослі можуть заздалегідь обговорити з дітьми їхні потреби і згадати про них у спільній молитві.

Аби залучити дітей до розмови з Богом як з Отцем або Другом, велике значення мають інтонація і вибір слів. Інтонація повинна відповідати змісту сказаного, аби дитина зрозуміла, що дорослий відвертий у своїй молитві і молиться від щирого серця, а не бездумно щось промовляє. Нещира подяка, висловлена в перебільшеній манері, або перебільшеним голосом, виявиться незрозумілою для дитини і вона сумніватиметься у правдивості такої молитви. Аналогічно щодо вибору слів. Дорослі не повинні використовувати у молитві особливо благочестиві вирази, який діти, як правило, не розуміють, а молитися тими словами, які вони використовують в повсякденному спілкуванні з дитиною. Таким чином дитина матиме змогу пізнати і засвоїти: ми можемо говорити Богу все, що нас турбує в нашому житті, і при цьому тими словами, які є в нашому вжитку. Нам, приступаючи до Бога, треба бути щирими.

Розповідати про Бога

Діти молодшого шкільного віку виявляють неабияку цікавість до знань і задають чимало запитань, аби збагнути ті чи інші взаємозв'язки. Це – сприятливий період, аби ближче ознайомити дітей з молитвою. Коли дорослі в повсякденному житті на власному прикладі демонструють дітям, що являє собою молитва, і «вправляються» разом з ними у молитві, то тим самим допомагають їм зрозуміти суть молитви. Для цього перед молитвою достатньо сказати такі слова: «Ми зараз разом помолимося. Це означає, що ми будемо говорити з Богом; ми знаємо, що Він нас чує, навіть якщо ми Його не бачимо». Окрім того, ми маємо пояснити дітям, чому ми складаємо в молитві руки, заплющуємо очі, піднімаємося або стаємо навколішки. Дітям треба пояснити, що з поваги до молитви ми маємо відкласти все інше і зосередитися лише на молитві.

Фото: © Daddy Cool – stock.adobe.com

Навчити дітей молитися – завдання батьків. Дітям корисно вміти розмовляти з Богом як з Другом.

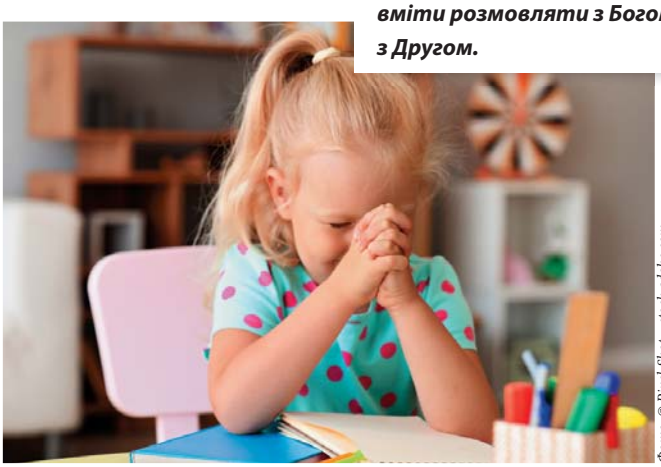

Фото: © Pixel-Shot – stock.adobe.com

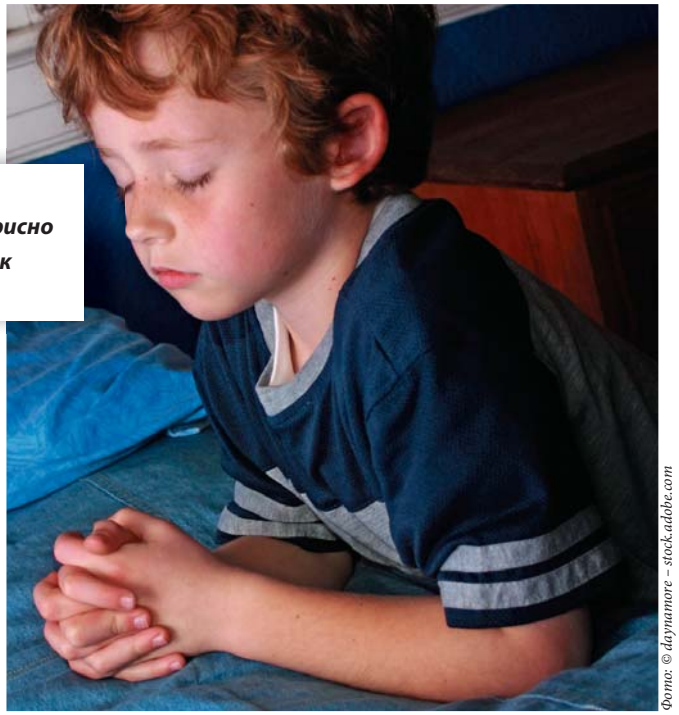

Фото: © daynamore – stock.adobe.com

Таким чином дітей спонукають задуматися про те, аби щось не завадило молитві і не відволікало від розмови з Богом. Така ставлення до молитви є виявом поваги до Бога. Так діти можуть збагнути цінність і святість молитви.

Діти заступаються за інших

Якщо в ранньому віці діти знайомляться з молитвою, беручи приклад та участь у молитві, то в молодшому шкільному віці їх можна активно долучати до молитви. У них виникає потреба пізнавати й випробовувати нові можливості, зокрема у молитві. Вони є хорошими спостерігачами і прагнуть нових знань, а також знаходяться в постійному пошуку відповідей на свої питання. Тому в цей період особливо важливо, аби люди, з яких вони беруть приклад, молилися і показували їм правильний приклад того, що молитва є для них вельми важливою. У школі важливими для дітей є спілкування з ровесниками. У спілкуванні один з одним діти розвивають почуття рівноправності та справедливості. У цьому віці настає сприйнятливий період для бесід про справедливість для всіх людей і що справедливість не означає, що до всіх людей будуть ставитися однаково. Діти дізнаються, що Бог має найкращі наміри, навіть якщо вони цього до кінця не розуміють. У бесідах часто виникає питання про те, чому Бог інколи не втручається і не допомагає. Якщо дитина запитує про те, чому Бог не надав допомогу тій чи іншій людині, яка в Нього просила про допомогу, важливо, аби батьки чесно відповіли на це питання і не приховували своє незнання.

Діти починають брати відповідальність за себе і виявляти розуміння до інших людей. Вони намагаються поважати ровесників і підтримують тісну дружбу. При цьому вони вже не очікують, що хтось миттєво відповість добром на їхнє добро. Дитина розуміє, що отримає добро у відповідь тоді, коли потребуватиме допомоги. Отже, діти у своїх заступницьких молитвах звертаються з проблемами, які вони бачать в своєму оточенні.

Діти шкільного віку дають волю своїм емоціям, часто легко збуджуються і виявляють нетерпеливість. Важливо з повагою ставитися до почуттів дітей і водночас учити їх в певних ситуаціях стримувати себе, наприклад, коли Бог не виконує їхню просьбу негайно. Діти молодшого шкільного віку сприймають всі історії, а також все сказане буквально. Тому важливою, аби дорослі, які їх виховують, ретельно вибирали, з якими словами та історіями вони звертаються до своїх дітей. Дорослим необхідно стежити за тим, що вони промовляють у молитві і як це розуміють діти. Якщо дитина має змогу висловлювати в молитві до Бога свої особисті потреби без сорому, то дорослі зможуть прослідкувати, який у дитини вже встановився зв'язок з Богом і яке її ставлення до Нього. Тоді вони зможуть, при потребі, вносити корективи, як це зробила мама Юліана своєю пропозицією «помолитися про благополуччя Лінуса». Завдяки молитві Юліан відчув себе настільки впевненим, що наступного дня знову підійшов до Лінуса і виявив приязне ставлення до нього. Така поведінка змусила Лінуса, який знав про свою погану поведінку з Юліаном, задуматися. Його совість була нечистою. Через декілька днів він наважився попросити у Юліана пробачення. «Спасибі, дорогий Боже, що ми з Лінусом знову кращі друзі», – такими словами Юліан звертався у молитві до Бога того вечора.

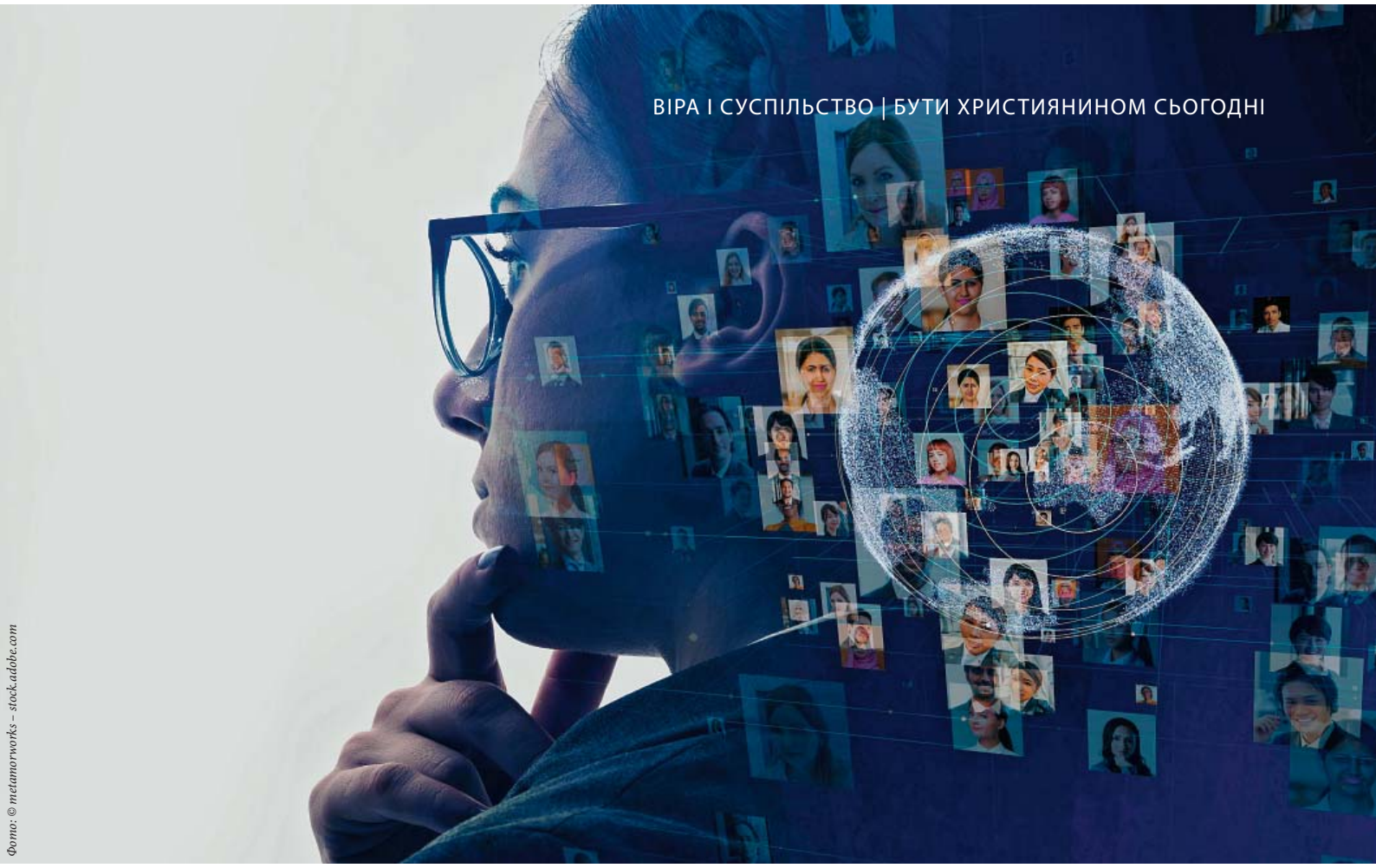

Фото: © metamorworks – stock.adobe.com

Щасливий той, хто забуває?
(частина 1)

Годі підібрати більш двозначне слово, аніж «забувати». Божою милістю є те, що ми, люди, забуваємо деякі речі. Поганий і загрозливий досвід не переслідує нас протягом усього нашого життя. Однак, у цьому також полягає певна небезпека. Ми знову потрапляємо в подібні ситуації, адже вже забули про них. Забувати – це благословення і прокляття водночас.

Як часто ми розмірковували: «Чи вимкнув я газову плиту, чи зачинив вікно?», «Чи зачинив я дім чи автомобіль?», «Чи погасив я свічки на адвентському вінку?» Який страх при цьому нас охоплював? Людям страшно забувати. Доказом того, що людина боїться забувати, є чимала кількість жартів на цю тему. Наприклад: «Чому бджоли гудять? – тому що вони забули свої слова!» Або: «Мати запитує в свого сина: «Як сьогодні справи в школі?» Син злякався: «Я так і знав, що сьогодні щось забув!» Забувати викликає в нас неабиякий сором. Наприклад, коли нас знайомлять з цікавою людиною, а через хвилину, коли ми хочемо звернутися до неї знову, та не пам'ятаємо її імені. Або коли ми працюємо над складним проектом і наш комп'ютер захищений паролем, а після відпустки ми забуваємо вхідні дані. Або коли ми підходимо до каси в супермаркеті, однак, забули свій гаманець. Або коли ми виходимо перед 100 людей з промовою і забуваємо свої слова. Соромно, соромно забувати.

Деменція – це хвороба, при якій людина дедалі більше втрачає пам'ять; з нею пов'язаний неабиякий страх та велика кількість жартів. Однак, завдяки цій хворобі ми можемо отримати певні знання про наші пам'ять і забування. Пісні й вірші з дитинства найдовше зберігаються у пам'яті. Чимало літніх людей в деталях розповідають про події, які відбулися пів століття тому назад. Однак, вони не пам'ятають, що їли п'ять хвилин тому назад. Деякі люди промовляють спільну молитву «Отче наш», незважаючи на онімілість.

Перші враження, давні спогади як правило глибше закарбовуються в пам'яті, аніж нещодавні. Деякі літні брати й сестри пам'ятають біблійні цитати й вирази з проповідей у часи їхньої юності. Однак, богослужіння, яке відбулося минулої неділі, вони не пам'ятають. Це свідчить про те, що час не відіграє ключової ролі у механізмі забування. Отже, причиною забування є не час, який минув.

Існують люди, які володіють дивовижними навиками запам'ятовування. Вони в змозі майже досконало відтворити карту міста, яку вони лише один раз бачили. Про Вольганга Амадея Моцарта кажуть, що він міг один раз прослухати музичний твій і потім його майже цілком відтворити. Одна людина може через тиждень часу майже повністю повторити проповідь, а іншій годі згадати й одну дві думки. Чому так відбувається, наука не має остаточної відповіді. Деякі аспекти того, що нам відомо про пам'ять і забування коротко викладені далі.

Забувати – необхідно

Забувати – найприродніша річ у світі. Ми запам'ятовуємо лише зовсім невелику частину всієї інформації. Якби ми запам'ятали весь об'єм інформації, яка надходить до нас протягом одного дня, то були би безумовно перевантажені. Ми забуваємо все, що (більше) не має значення. Чи пам'ятаєте ви, де минулого року, 11 січня, ви зупинили своє авто? Ні? Гаразд. Такі знання були би цілком непотрібними і лише перешкоджали би сприймати і зберігати нову важливу інформацію. Однак, для вас важливо пам'ятати, де ви учора ввечері залишили своє авто.

Чи пам'ятаєте ви, з якої ноги розпочинали останній педикюр? «Безглузде питання! Це ж зовсім непотрібна інформація!» – скажете Ви. І будете цілком праві. Саме тому ви не пам'ятаєте. Ваш мозок вирішив: Це – непотрібна інформація! І згодом видалив її.

«Забування нерідко приймають за дефект у роботі мозку. Однак, він є важливим і недооціненим процесом. Без його участі ми були би нездатні мислити абстрактно, – наголошує Мартін Корне, науковець із Бранушвайга. Абстрактне мислення в першу чергу передбачає відділення важливого від неважливого, об'єднувати схожі предмети, а також зосереджувати свою увагу на важливому.

Якби студент, який здає екзамен, не зміг би зосередитися на важливому, то він би в цей момент пам'ятав, де в супермаркеті знаходиться олія, які птахи співають за вікном, і скільки грошей коштувало пальне для автомобіля. Однак, це суперечить його основному завданню – здачі екзамену. Його мозок має опустити всю зайву інформацію, яка відволікає, і негайно забути її, аби зосередитися на найважливішому для нього в даний момент екзамені.

Про спортсменів перед змаганнями кажуть, що вони перебувають у «тунелі». Їхній мозок відключає більшу частину органів чуття, а також спогади, які в даний момент відволікають. Таким чином вони можуть зосередитися на найважливішому. Подібні процеси відбуваються під час сну, аби закріпити важливі спогади. Тому після навчання радять нетривалий сон. Отже, прислів'я «покласти собі щось під подушку», аби запам'ятати, має своє підґрунтя.

Олівер Дімбат з університету Коблєнц-Ландау підтвердив: «Забувати – це норма, а пам'ятати – радше виняток». Те, що ми запам'ятовуємо, залежить від багатьох факторів: ситуації, інших людей, відчуття страху чи радості, чи ми в сонному стані, а чи повністю прокинулися тощо.

Інформація зберігається в пам'яті протягом різного періоду часу. Про це всім нам відомо. Про імена деяких наших учителів ми згадуємо спонтанно, деякі спадають нам на думку, коли проглядаємо їхні фотографії, а деяких зовсім не згадаємо. Звісно, вирішальним фактором у тому, чи запам'ятали ми ім'я учителя, є наше емоційне ставлення до нього. До того ж як позитивні, так і негативні почуття укріпляють спогади. На деяких уроках ми навчилися: неузгоджену і неструктуровану інформацію ми забуваємо значно швидше, аніж узгоджені й упорядковані знання, які знаходять застосування в нашому житті.

Якщо ми закохані в людину з закордону, яка розмовляє лише іноземною мовою, то швидше оволодіємо іноземною мовою, аніж людина, яка не знайде їй застосування в своєму житті. Позитивні емоції полегшують навчання і запам'ятовування. Регулярні вправляння закріплюють вивчену інформацію.

Цікаве спостереження: минулі часи нерідко вважають добрими часами тому, що нейтральні й негативні спогади забуваються, на відміну від позитивних. Оглядаючись назад, нерідко важка доля здається не такою поганою.

Фото: © Syda Productions - stock.adobe.com

Це неймовірна здатність нашого мозку, яка дозволяє нам, незважаючи на складні життєві ситуації, дорослішання і низку негативних спогадів, впоратися з життям.
Отже, забування не являє собою щось негативне. На цьому наголошує Беатріс Кульманн з університету Манграйм. «Забувати корисно, адже давні спогади перешкоджають навчання новому, а надто яскраві спогади про болючі події викликають психічне навантаження».

Забувати, аби вчитися

Зміни є постійними у нашому житті. Тому для нашого мозку важливо пристосовуватися до нових умов і забувати речі, які раніше мали важливе значення, однак, втратили значимість. Наприклад, завдяки новим технічним можливостям камер на телефоні відпадає потреба навчатися стенографії чи володіти фотоапаратом. Аби пристосовуватися до світу, який постійно змінюється, нам треба здобувати нові знання. Однак, ми маємо також забувати здобуті навички та перевчатися. Це можна пояснити на прикладі органів чуття: деякий час інформація від органів чуття – зору, дотику, слуху, смаку чи нюху – недовго зберігається в нашій пам'яті, аби орієнтуватися в місцевості й пересуватися; однак, вони зберігаються лише до тих пір, поки вони нам потрібні. Їм на зміну приходить інша інформація від органів чуття.
Переважна більшість забування в повсякденному житті відбувається внаслідок розсіяності уваги. Нерідко причиною є неуважність, адже ми виконуємо дві справи паралельно або автоматично, як от складання продуктів у холодильник. Тримаючи ключі від автомобіля в руках, ми кладемо ковбасу й сир у холодильник. А потім шукаємо ключі від автомобіля… Із вами траплялося подібне? Ми приходите в підвал і забуваєте, для чого. Нерідко допомагає повернутися сходами вгору, на те саме місце, де прийняли рішення спуститися в підвал. Нерідко саме тоді ми згадуємо. Наша пам'ять не лише запам'ятовує речі, а й пов'язує її з певним місцем, де ми знаходимося. Якщо ми не зважаємо на те, куди кладемо ключі від автомобіля, то наша пам'ять сприймає цю інформацію як неважливу й не запам'ятовує її. Якщо ми хочемо зробити в підвалі три справи, то не всі вони однаково важливі; наш мозок запам'ятовує в першу чергу те, що йому найважливіше, найгарніше, найемоційніше.
Запам'ятована інформація затирається, немов старі фотографії, якщо їх регулярно не згадувати. Людина, яка регулярно не розмовляє іноземною мовою, згодом забуватиме значну її частину. Якщо регулярно не вправлятися в грі на скрипці або тромбоні, то згодом виникнуть труднощі з тим, аби влучити у правильні ноти під час виконання музичного твору. Усього непотрібного тіло й мозок позбуваються. Пам'ять побудована таким чином, аби забувати непотрібну й застарілу інформацію. Якби все зберігалося в пам'яті, то її переповнювала би непотрібна інформація. Забування – це захисна реакція мозку. На жаль, інколи мозок забуває речі, про які нам слід пам'ятати, та зберігає в пам'яті негативні спогади, які ми воліли би забути. На даний час ми можемо констатувати, що в багатьох випадках мозок не поступає так, як ми цього бажаємо. Чому так відбувається, ми не можемо точно сказати.

Не забувай Бога

Забувати притаманно людині. Саме тому псалмоспівець нагадує собі: «Благослови, душе моя, Господа і не забувай усіх добродійств Його ніколи». Ми розуміємо почуття ізраїльського народу, який під час його важкої і небезпечної подорожі пустелею нерідко відчував неабиякий страх. Після того, як Господь визволив його з великої нужди, вони дякували Йому і славили Його. Однак, через декілька днів їх спіткала життєва небезпека у вигляді голоду, спраги, нових ворогів … Тоді вони знову відчували страх і зверталися до Бога. Раніше вони зазнали спасіння від Бога. Однак, тепер їх спіткала нова, незвична ситуація. Їхня довіра до Бога ще не укорінилася. Подібні відчуття знайомі й нам.
У нашій пам'яті закарбовуються ситуації, в яких Бог надав очевидну допомогу – як це було в випадку з урятуванням від колісниць фараона. Однак, коли настає нова небезпечна ситуація, то наша пам'ять немов би розпочинається з чистого листа. Переносити свій досвід Божої допомоги з однієї ситуації на іншу дається нам нелегко. Незважаючи на те, що ми вже не раз зазнавали допомогу від Бога, ми маємо, як псалмоспівець, інколи нагадувати собі в нових ситуаціях: «Благослови, душе моя, Господа і не забувай усіх добродійств Його ніколи».
Висновок першої частини статті на тему «Забування»: нелегко стати щасливим завдяки забуванню.

У наступній статті про «Забування» (Наша сім'я № 6/2021) ми поглибимо дану тему та з'ясуємо, чи можливо завдяки забуванню стати щасливим – звісно, якщо ми не забудемо.

Перебування Апостола А. Будника в Кіровоградській області

13-14 березня 2021 року Апостол Будник провів богослужіння в громадах Кіровоградської області. «Бо де двоє або троє зібрані в Ім'я Моє, там Я серед них». (Мт 18,20). Ці слова – прояв великої любові Бога до людей, які зберігають віру і які виявляють вірність Богу за будь-яких обставин. Для Бога важлива кожна людина, в яких би умовах вона не проживала, Бог обіцяє, що перебуватиме разом з нею.

Підтвердженням цих слів є також поїздка Апостола Будника в невеликі за чисельністю громади Кіровоградської області. Незважаючи на те, що богослужіння відбуваються в орендованих, невеликих приміщеннях, парафіяни з радістю приходять на богослужіння, приймають слово і милість Бога.

13 березня вранці Апостол провів богослужіння в Кропивницькому, взявши за основу богослужіння біблійну цитату: «Він – Образ невидимого Бога, Первородний усякого створіння» (Колосян 1,15), після обіду – в селищі Олександрійське. У цьому невеликому селищі є лише одне приміщення, де можливо проводити богослужіння – це Будинок Культури, в якому відсутнє опалення. Холодні приміщення неможливо за короткий час хоча б трохи обігріти, а тому і парафіяни, і священнослужителі на богослужінні не знімають верхній одяг.

Перебування Апостола А. Будника в Кіровоградській області

Апостол служив словом з Марка 6, 48–49 «Коли ж побачив, як вони, веслувавши, втомились, – вітер бо їм був противний, – то близько четвертої сторожі ночі подався до них, простуючи морем, – хотів обминути їх».

На богослужінні Апостол здійснив Запечатання Духом Святим одну раніше прийняту в громаду парафіянку. Незважаючи на холод, в приміщенні для богослужіння панувала «тепла атмосфера»: брати і сестри раділи приїзду Апостола, задавали питання і, як завжди, не поспішали розходитися по домівках.

14 березня Апостол провів богослужіння в громаді Олександрії, де служив словом «щоб він просвітлив очі вашого серця, аби ви зрозуміли, до якої надії він вас кличе, яке то багатство славної спадщини між святими, і яка безмірна велич Його сили для нас, що повірили, за діянням могутности Його сили»(Ефесян 1,18–19). У цій невеликій громаді Апостол також здійснив Запечатання Святим Духом.

Ось так Бог і сьогодні через Своїх посланців підтримує віру у вірних Йому.

ТЕСТИ НА ЗНАННЯ БІБЛІЇ

1. Що означає поняття «Страсті Христові»?
А) час перед Пасхою
Б) час перед Різдвом
В) період часу від Пасхи до П'ятидесятниці
Г) період часу від П'ятидесятниці до Адвенту

2. Яка біблійна книга називається Апокаліпсисом?
А) Послання до Галатів
Б) Євангеліє від Івана
В) Одкровення Івана Богослова
Г) Книга пророка Йони

3. Що на латинській мові означає «Бенедиктус»?
А) молитва Захарії
Б) молитва Марії в Єлисавети
В) молитва Симеона
Г) молитва Соломона

4. Де знаходиться «Гімн любові»?
А) в Посланні до Якова
Б) в 1-у Посланні до Івана
В) в 1-у Посланні до Коринтян
Г) в Посланні до Филип'ян

5. Як називається четверта книга Мойсея у латинській Біблії?
А) Числа
Б) Буття
В) Левіт
Г) Вихід

6. Хто написав текст пісні «Іде Садівник, що дбає»?
А) Макс фон Шенкендорф
Б) Йоганн Якоб Шютц
В) Йоганн Крюгер
Г) Карл Йоганн Філіпп Шпітта

7. З якого міста походить Апостол Павло
А) Тарс
Б) Тарсіс
В) Таурус
Г) Ауріс

8. Як звали одного з синів Якова?
А) Даниїл
Б) Дан
В) Йонафан
Г) Гедеон

9. Як звали персидського царя і чоловіка Естер?
А) Афімелех
Б) Мелхіседек
В) Ахасвер
Г) Ромул

10. У який день тижня воскрес Ісус Христос?
А) в неділю
Б) в суботу
В) в п'ятницю
Г) в понеділок

Фото: Д-р Баумюллер

ІЛЮСТРАЦІЯ-ЗАГАДКА

На опублікованій тут фотографії зображений відомий нам біблійний сюжет зі Старого Заповіту: брати продають Йосифа в Єгипет у рабство, і торговці ведуть його. Ця ілюстрація походить з Біблії Алліолі (бл. 1900 г.), яка перебуває у приватній власності. Біблія Алліолі – це популярне видання Біблії в XIX столітті. Вона відповідала вимогам тієї епохи і, як на той час, найбільш точно відображала біблійні події. Її автор – баварський професор східних мов, екзегет і біблійний археолог Йозеф Франц Алліолі (1793-1873). Він переклав Біблію на основі латинського тексту – що було обов'язковим для католицького теолога, – проте, він також залучав при перекладі – і це було його заслугою – давньоєврейську і давньогрецьку мови. Лише в епоху сьогодення цей переклад був замінений в католицькому богослужінні сучасним виданням німецького перекладу Біблії (єдиний переклад). На нашій ілюстрації зображений біблійний сюжет про те, як купці ведуть Йосифа. В одному уривку зі Святого Письма їх називають ізмаїльтяни, в іншому – мідіяни. Обидва ці плем'я нерідко прирівнювали і плутали. Купці взяли Йосипа з собою в Єгипет, де його викупив Потіфар, високопоставлений священнослужитель при дворі фараона. У Єгипті Йосип вислужився до найвищої посади, і мав змогу знову зустрітися та примиритися зі своїми братами.

ЗА СКІЛЬКИ СРІБНИХ МОНЕТ ПРОДАЛИ ЙОСИФА? (Відповідь див. на стор. 24)